

Po dvanajstih, glej, pride Janezek ves objokan domov.

„Ali ti nisem dobro hotela, ko sem ti včeraj svetovala, da se uči svojih reči. Ko bi bil mene poslušal, šel bi bil včeraj z nami na vert, in se prav prijetno zabavljaj; a denes bi tudi ne bil kaznovan od gosp. učitelja. Glej, to so nasledki tvoje nemarnosti in tvoje terme. Da se pa tega za vselej odvadiš, stal boš tam le v kotu, dokler oče ne pridejo; videli bomo, kaj bodo oče rekli. Jaz sem za to, da ostaneš tudi ves po poludne tam v kotu.“

Komaj so mati to izgovorili, pridejo oče.

„Marica! lepo te prosim, pojdi z Milčetom in Tinko k očetu in materi, ter ju prosi, da mi odpusté“ reče jokaje se Janezek, ter milo pogleda svojo sestro Marico.

„Kaj je zopet napravil?“ vprašajo oče, ko ga vidijo, da stoji v kotu in se joka.

„Vsi otroci začno jokati“ bojé se, da ga bodo oče ostro kaznovali.

„Oh mati! imejte usmiljenje z Janezkom, vsaj se bode poboljšal,“ prosi Marica.

„Odpustite mu! žal mu je, da vas je razžalil!“ jokata Milče in Tinka.

A Janezek prime mater za roko, ter jo z gorkimi solzami moči. Jokú in žalosti ni mogel niti besedice izpregovoriti.

Stariši so bili sami jako ganjeni nad to ljubeznijo svojih otrok; odpustili so Janezku, ker jim je terdno obljubil, da bode v prihodnje pokoren svojim starišem, in bode tudi vselej poprej svoje dolžnosti izpolnil, predno bode mislil na igráče.

Nú, Janezek je deržal svojo obljubo. Bil je odsihdob prav reden, priden in ubógljiv deček. Nikoli ga ni bilo treba več opominjevati, in storil je svojim starišem na prvi hip vse, kar so poželeti. Tudi v šoli je zdaj vse drugače napredoval, in je kmalu prekosil vse svoje tovariše.

Blagor otroku, ki si rad k sercu vzame opomine svojih dobrih starišev!

F.

Mlada prijatelja.

Júrijče in Marka sta stanovala v enej vasi. Hiši njiju starišev bili sta ena tik druge. Obá sta bila stara kakih šest let, in od mladih nog sta se igrala skupaj. Júrijče je svojega prijatelja serčno ljubil, a Marka bi bil svojemu prijatelju rad storil vse, kar je njegovo sercé poželelo. Ako je dobil Júrijče jabelko od očeta, berž je tekel k sosedovemu Marku, da sta si je razpolovila. Ako se je šel Marka sprehajat, prišel je najpred do Júrijča, ker drug brez drugega nista mogla biti. Prava ljubezen in čversto prijateljstvo bilo je med njima.

Nekega dne zbolí Marka in moral je v postelji ostati. Bilo mu je jako dolg čas, ker se ni mogel niti igrati, niti kaj drugega delati. To sliši Júrijče. Mahoma odide k očetu in ga prosi, naj mu dovoli, da sme obiskati svojega dobrega prijatelja Marka. Oče to rad stori. Júrijče vzame knjigo s podobami ter hiti k svojemu bolnemu prijatelju. Marka je bil zeló vesel, ko zagleda Júrijča, ki mu je obljubil, da mu bode kazal lepe podobe in mu bral mične basni in

pripovedke. Tako preteče tudi drugi in tretji dan, dokler Marka popolnoma ne ozdravi. Ko je Marka zlezel pervikrat iz postelje, o ko bi bili vi videli to veselje! Igrala in skakala, smijala se in prepevala sta, da ju je bilo le veselje gledati in poslušati. Marka je odsihdob svojega prijatelja še rajše imel nego poprej, kajti v bolezni je izkusil, kako sladko in tolaživno je, ako imamo dobre in zveste prijatelje!

Ljubi otroci! Tudi vi si poiščite takih prijateljev.

F. H.

Nevarna noč.

Bil je nek kmet, ki si je ob času, ko ni imel nobenega opravka, s tem služil denarjev, da je lovil gade, in je nosil v lekarnico ali apoteko; gadje so pa strupene kače. Nekega dné se mu je posrečilo, da je ulovil 150 kač, in je prinesel domov. Bile so v nekem jerbasu, ki je bil sicer pokrit, a vendar pokrov ni bil dosti terdno pripert. Ta jerbas z gadmi, ki so še živeli, postavi čez noč v svojo spavnico.

Po noči se splazijo gadje ven, in ker ljubijo gorkoto, splazijo se v kmetovo postelj, ovijejo se mu okrog njegovega trupla, rok in nog; kmet je pa spal. Gadje mu niso nič žalega storili; ko se pa kmetič zbudí in čuti gade, ustraši se in reče sam sebi: „Zdaj moram umreti, gadje so ušli!“ Ali kmet je bil prebrisan in umen mož, za to se v postelji prav nič ne gane. Pripočel se je Bogu, in poklical svojega odraslega sina Janeza. Ko ta pride in duri odprè, rečejo mu oče: „Ne hodi sinkaj, temuč pojdi v kuhinjo, napolni veliki kotel z mlačnim mlekom, in prav tiho ga postavi v izbo na tla; idi pa hitro, in ne mudi se nič!“ Janez prinese kotel z mlekom. Ko gadje ovohajo mleko, zapustijo kmeta in gredó pit. Čakal je pa kmetič še toliko, da se je zadnji gad odvil od njegovega trupla in se podal mleka pit. Potem vstane in gleda kače, ki so se v mleku potapljale; bile so že presite, omotene in zaspane. Zdaj vzame klešče, prime eno za drugo, ter jej glavo odterga.

Ko je to svoje delo izveršil, poklekne sredi izbe, in se Bogu zahvaljuje, da ga je rešil tolike nevarnosti. Strahoma in trepetaje je pripovedoval kmetič drugo jutro svojej družini, v kolikej nevarnosti je bil. Gade je poslal v lekarnico in dal je tam povedati, da jih nikedar ne bode več lovil. To je tudi storil, gadov še pogledati ni več hotel, tudi ni nikoli več o njih govoril, niti nanje mislil.

F. Rup.

Mláda mati.

V senci mati je sedela,
Mati milega serca,
Zraven sebe je imela
Dete, sina mladega.

Nežno dete je igralo
Z lepimi cveticami,
Cvetko materi podalo,
„Mama!“ prvič govori.

Tako mati govorila,
Mati milega serca,
Ga na čelo poljubila;
Nežno dete se — smehlja.

Mlada mati ga objame,
Ga pritisne na sercé,
Ter v naročje ga uzame
Ga oklene u roké:

„Ti si sladko mi veselje,
Krasno dete, sinko mlad,
Spolnjene so moje želje,
Sercu mojemu si slad!“

Fr. Levce.